

Береза у вікні затріпотіла,
Й пилком блакитним звіяло тверезість.
Намарне сплескував руками розум, —
Світилось все, стогнало і літало.

І льодовик із агрусу й ментолу,
Якому голову струмочок зрізав,
Ледь вистрибнув із ліжка, як — відразу —
Потоп всесвітній, що — розгін смертельний.

Так в присмерку на гілочку тремтливу
Мандрівника — найневимовне ловить.
І — ані сліду, тільки в лісі потім

На тому місці — папороть лапата. —
Й береза у вікні, як тістоміс,
З дна кадоба — вже небуття саме.